

Udtalelser nogen Oplysning i saa Henseende. Ifølge Kolonialloven af 1863 er det vestindiske Bidrag bestemt til 28,000 \$ eller 104,000 Kr. for St. Thomas og lige saa Meget for St. Croix efter 10 Mars Forløb. Det er man nu kommen bort fra og har fastsat meget ringe Bidrag. Det kunde have havt sin Interesse at erfare, om det er den høitærede Ministers Hensigt, at dette Bidrag nu rent skal falde bort. Overhovedet maa jeg til den meget ærede Minister bemærke, at det ingenlunde er nogen ubillig Fordring, at man enten gennem Anmærkningerne eller ialtsald gennem de Bemærkninger, hvormed den ærede Finansminister ved Forelæggelsen ledsager Finanslovsforslaget, faaer en mere udtømmende Forklaring over den hele finansielle Stilling, forsaavidt Regjeringen kan overfsue den i det givne Dieblif. Den høitærede Finansminister bemærkede imod mig og maasse ogsaa til en anden Aaler, at man ikke kunde vente, at Regjeringen vilde optage alt Eligt i Anmærkningerne, eller at Ministeren vilde udtale sig om alt Eligt i sit Indledningsforedrag. Det var Noget, som ikke var Etik og Brug, og som ikke hidtil havde fundet Sted. Jeg skal dog bemærke, at den høitærede Finansminister selv i forrige Samling har anerkjendt ialtsald indirekte det omfattede Princip. Den høitærede Minister sagde — jeg maa maasse tillade mig at oplæse et Par Linier — idet han fremlagde Finanslovsforslaget: „Seg bellager, at jeg endnu i dette Dieblif ikke ser mig istand til at angive, hvor stort et Beløb Statens Udgifter vilde blive forøgede med ved Vedtagelsen af de af Regjeringen foreslaede Lønningsforandringer, idet det endnu ikke er lykkes at faae alle Lønningsforslagene fuldstændig færdige.“ Der erklærer den ærede Minister selv, at dersom han havde været istand til at angive det i dette Dieblif, vilde han have gjort det ved Fremlæggelsen af Finansloven. Saar er der Tale om Forslag af langt større og mere indgribende finansiell Betydning, end Lønningslovenene vare isjor, enten ere de allerede forelagte eller kunne overfsues; at optage disse i den finansielle Oversigt er nødvendigt for at faae et almindeligt finansielt Overblif. Jeg tror, at den ærede Finansminister, idet han forelægger Finansloven, skulder Thinget at give et saadant finansielt Overblif, forsaavidt han er istand dertil, og det gjælder, som jeg ogsaa forrige Gang bemærkede, ikke blot om de Lovforslag, som Regjeringen selv agter at forelægge, men ogsaa om saadanne Lovforslag, som fremkomme ved privat Initiativ, naar man kan vide, at disse Lovforslag vilde fremkomme; og naar Regjeringen selv i forrige Samling har erklæret sig rede til at gaa ind derpaa, da kan den med Tryghed optage dem i sin finansielle Oversigt. Jeg vilde — som jeg ogsaa bemærkede forrige Gang — anse det for rigtigt, om Regjeringen i saadanne Tilfælde selv tog Initiativet og indordnede dem i sit hele

finansielle System. Dette er jo imidlertid Noget som Regjeringen i mange Tilfælde ikke holder af at gjøre, og det er en af de mange Henseender, i hvilke Regjeringen ikke følger almindelig parlamentarisk Etik. Det vilde dog have været naturligt, om Regjeringen havde sagt: „Ja, dersom vi nu komme til en Udgift af $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller af Netto kun $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Kjøbet af den østjydske Bane, samt til en Udgift af andre 1 eller 2 Mill. Kr. til Anlæget af de andre Baner, som vi ere enige om, da vil det have den og den Virkning. Hvis Regjeringen havde stillet sig saaledes, vilde vi have havt et ganske andet Overblif over hele Stillingen, end vi nu have, og da vilde man have undgaet disse mangfoldige forskjellige Beregninger, som nu fremkomme, og hvoraf følger, at mange af Thingets Medlemmer og Regjeringen ikke kunne være enige om, hvorledes den finansielle Stilling i Virkeligheden er. Nu skal jeg ikke, navnlig da den ærede Finansminister ikke er tilstede, give mig til at anfille en gennemgaaende Beregning over, hvorledes den finansielle Stilling efter min Opfattelse vilde være, og jeg skal saa meget mindre gjøre det, som jeg jo ikke kan søle mig kaldet eller opfordret til at stille mig paa Regjeringens Standpunkt i saa Henseende, efterdem der er fremkommet saa mangfoldige og betydelige finansielle Fordringer fra Regjeringens Side, som jeg for mit Vedkommende ikke kan gaa ind paa, og ogsaa nærer et vist Haab om, at det ærede Thing ikke vil gaa ind paa. Af disse Grunde skal jeg, som sagt, ikke fordybe mig videre deri, men kun tillade mig ligeoverfor den høitærede Finansminister at hævde, at det vilde have været det korrekte, dersom han i sin finansielle Oversigt havde medtaget Alt, hvad der kunde overfsues i det givne Dieblif, og jeg tillader mig, som sagt, i saa Henseende at beraabe mig paa hans egen Udtalelse i forrige Samling.

Jeg maa ogsaa begynde med at takke den meget ærede Indenrigsminister for den Udfigt, han har givet til, at vi kunne faae en Dampfærge over Store Belt, men jeg vilde have ønsket, at den høitærede Indenrigsminister i Forbindelse dermed havde udtalt sig om, hvad jeg talte om, da jeg forrige Gang havde Ordet, nemlig om, hvorvidt han i nærværende Samling vilde kunne gaa ind paa en større eller mindre Udvidelse af Jernbanerne paa Sjælland. Jeg skal ikke komme ind paa de Enkeltheder, som jeg forrige Gang berørte; men jeg vil dog blot gjentage den Henstilling saavel til den meget ærede Minister som ogsaa til Thinget, at det dog ikke vil være saa ganske billigt, naar man nu efter i saa mange Aar at have fra Statens Side ubelukkende anvendt Penge paa Jernbanerne Best for Storebelt atter iaar foreslaar betydelige Summer anvendte i dette Diemed, og derimod vil udsætte i 2 Aar at paa-begynde Arbejder paa denne Side af Store Belt.